

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 8C/218/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316205018
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2019:5316205018.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanej B. F., X.. X.X.XXXX, R. XXX o zaplatenie 1 870,36 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.870,36 € spolu s úrokom vo výške 72,03 €, úrok z omeškania vo výške 0,65 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.870,36 € od 15.3.2016 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa na základe skutočností uvedených v žalobe zo dňa 23.6.2016, doručenej súdu dňa 27.6.2016, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 1 870,36 € spolu s vyčísleným úrokom z úveru vo výške 72,03 €, vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 0,65 €, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 1 870,36 € od 15.3.2016 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 72,03 € od 15.3.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy sporového konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 112 €.

2. Súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol o žalobe rozsudkom č. k. 8C/218/2016-47- zo dňa 1.6.2018, ktorým v I. výroku žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 528,43 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 528,43 € od 15.3.2016 do zaplatenia, II. výrokom žalobu vo zvyšnej časti zamietol a III. výrokom rozhodol o trovách tohto sporu. Na odvolanie žalobcu proti II. výroku Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, rozsudok súdu 1. inštancie v napadnutom výroku II, i v naň nadväzujúcom výroku III. uznesením č. k. 9Co/321/2018-70- zo dňa 17.1.2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V závere poukázal na to, že sa nestotožnil s výkladom prvoinštančného súdu, týkajúcim sa zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSU), podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať okrem všeobecných náležitostí aj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Poukázal na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Odkázal na právnu úpravu účinnú od 1.5.2018, podľa ktorej sa slová „a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“, čím sa legislatívne odstráni možnosť rôzneho výkladu tohto ustanovenia.

3. Súd prvej inštancie, cítiac sa byť viazaný závermi odvolacieho súdu, nárok žalobcu v zostávajúcej časti (časti zamietnutej - predstavujúcej 341,93 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 341,93 € od 15.3.2016 do zaplatenia, úrok 72,03 €, úrok z omeškania vo výške 0,65 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy úveru 73,02 € od 15.3.2016 do zaplatenia) znova prejednal a rozhodol.

4. Po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca na zostávajúcej časti žaloby zotrval, doplnil skutkové tvrdenia nielen ohľadne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU, pre absenciu ktorej súd prvej inštancie vyhodnotil úver poskytnutý žalobcom žalovanej ako bezúročný a bez poplatkov, ale i ohľadne ďalších náležitostí podľa § 9 ods. 2 ZoSU, týkajúcich sa napr. náležitosti spočívajúcej v označení adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť a pod., odkazujúc zároveň na iné rozhodnutia súdov. Žalovaná zostala naďalej nečinná, k záverom odvolacieho súdu sa nevyjadřila.

5. Súd vec opätovne preskúmal, pojednávanie vykonal v neprítomnosti strán, v súlade s § 178 ods. 2 CSP a § 180 CSP, vo veci vykonal znova dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, najmä úverovou zmluvou č. XXXXXX čl. 4, všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 20.5.2014 čl. 5 až 9, a účinnými od 30.5.2014 čl. 10 až 11 a od 1.4.2016 čl. 18 až 22, druhou upomienkou čl. 12, výzvou na predčasné splatenie úveru čl. 13, tabuľkou - prehľadom splácania čl. 14 až 16, sadzovníkom poplatkov čl. 17.

6. Zaoberal sa opätovne tým, či zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi stranami sporu dňa 7.8.2014 obsahuje skutočne všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Dospel k záveru, že všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSU obsahuje. Vzhľadom k uvedenému potom vyhodnotil, že keďže zmluva obsahuje zákonné náležitosti, teda nie je dôvod úver hodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, žaloba žalobcu je dôvodná aj v zostávajúcej časti predstavujúcej istinu 341,93 € (1 870,36 - 1 528,43), vrátane úroku z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 15.3.2016 do zaplatenia, ako aj v časti úroku z úveru vyčísleného vo výške 72,03 € a sankčného úroku vyčísleného vo výške 0,65 €, keďže aj na tieto má žalobca nárok.

7. Súd však žalobu zamietol v časti týkajúcej sa uplatneného sankčného úroku vo výške 5 % ročne z vyčísleného úroku z úveru 72,03 € od 15.3.2016 do zaplatenia. Je toho názoru, že úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky neprislúchajú zo zmluvných úrokov. Nemožno sa domáhať zaplatenia príslušenstva z príslušenstva. Prijatím opačného záveru by mohol veriteľ „donekonečna“ inkasovať príslušenstvo z príslušenstva (úroky z úrokov), čo by viedlo k tomu, že priznané príslušenstvo z istiny by už nebolo posudzované ako príslušenstvo pohľadávky, ale ako novovzniknutá samostatná pohľadávka. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká (končí) aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Touto problematikou sa už v inom spore žalobcu zaoberal aj Krajský súd Žilina, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 7Co/157/2018 zo dňa 26.9.2018 poukázal na nasledovné: „Úroky, úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky, ktorou sa v zmysle tohto ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 OZ rozumie peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (potiaľ, že si môže nárokovať aj sankcie za omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona, práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva len povinnosť zaplatiť už dospelé úroky. Tým, že včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky zákonník mu túto možnosť nepriznáva. Občiansky zákonník nezakotvuje majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky. Ak teda rozumieme pohľadávkou v zmysle § 121 ods. 3 OZ istinu, potom nemôže nárok na príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky plynúť ani z dikcie ust. § 517 ods. 2 OZ. Názor, že možno priznať úrok z omeškania z príslušenstva pohľadávky odôvodnený len úpravou obsiahnutou v ust. § 517 ods. 2 OZ, by totiž bez väzby na ust. § 121 ods. 3 OZ viedol k neakceptovateľnému záveru, že takto priznané príslušenstvo z istiny už nie je príslušenstvom pohľadávky, ale novovzniknutou samostatnou pohľadávkou. Úprava obsiahnutá v § 517 ods. 2 OZ ako úprava všeobecná vo vzťahu ku všetkým občiansko-právnym záväzkom, definuje príslušenstvo, ktoré možno pri omeškaní s plnením peňažného dlhu - hlavného peňažného záväzku žiadať vedľa istiny, v prípadoch, kedy zákon o kvalite príslušenstva mlčí (ak neustanovuje zákon, že dlžník je povinný platiť poplatok z omeškania, má veriteľ že právo požadovať úrok z omeškania). Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R70/1995, podľa ktorého oneskoreným zaplatením zmluvných úrokov nevzniká právo na úroky z omeškania. Ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ (upravujúce splatnosť úrokov)

je nadväzujúcim ustanovením na § 502 ObZ, pričom je nutné v ďalších súvislostiach vysvetľovať vzťah týchto ustanovení (o úrokoch z poskytnutého úveru) vo vzťahu k § 369 ObZ a v spojitosti s § 121 ods. 3 OZ, z ktorých je možné vyvodiť, že pokiaľ je potrebné považovať úrok z poskytnutého úveru, ako aj úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky, vzhľadom na akcesorickú povahu ich samotných k hlavnému záväzku, „branie úrokov z úrokov - tzv. anatocizmus“, nie je dovolené“.

8. O nároku na náhradu trov tohto sporu súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., keď najskôr rozhodol o nároku na ich náhradu podľa úspechu v spore. V danom prípade sa žalobca domáhal žalobou zaplattenia sumy 1 870,36 € (100%), súd žalobe napokon (dvoma rozsudkami) v celom rozsahu čo do istiny vyhovel jeho úspech preto predstavuje 100 %, v tomto rozsahu má voči žalovanej právo na náhradu trov, ktoré mu v tomto spore vznikli. O výške tejto náhrady súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, v súlade s § 262 ods. 2 CSP. Súd považuje za potrebné poukázať i na to, že neúspech žalobcu sa týkal len príslušenstva uplatnenej peňažnej pohľadávky, a to len jeho nepatrnej časti, preto ho súd do pomeru úspechu/neúspechu nezapočítaval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresný súd v Čadci.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- d) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- e) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- f) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- g) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 3 CSP podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podania urobil.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu.